treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 460 | Barcelona, 20 de desembre de 1976 | Preu: 10 pessetes

DESPRÈS DEL REFERÈNDUM

LLIBERTAT AMNISTIA ESTATUT

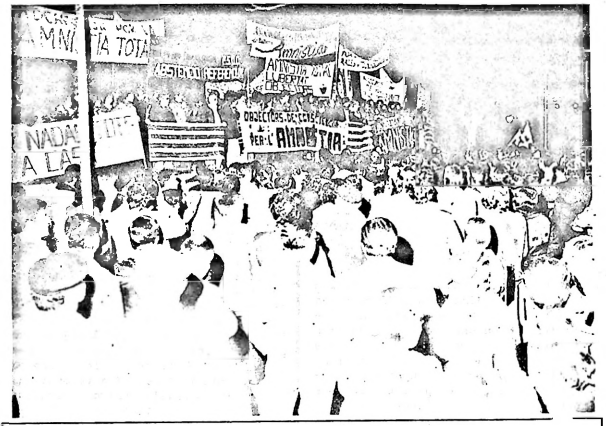

Mataró: manifestació per l'amnistia

Ha passat el referèndum i ha passat amb la desfeta dels "ultres", amb un elevat percentatge d'abstencions i amb molts vots afirmatius que, tal com el mateix govern presentà la campanya, han estat vots a favor de la democràcia. El referèndum ha passat, però els problemes del país resten damunt la taula. Ara caldrà imposar al govern les set condicions de l'oposició, condicions que, per a nosaltres, els catalans, tenen un significat inequívoc: llibertats, amnistia i Estatut d'autonomia.

"Vota sí, vota democràcia!", deia el mateix que manava carregar impunement contra els ciutadans, com Lluís Hernando del Pozo, quan comentava pacíficament, el migdia del dia 12, al passeig de Sant Joan, el dret a l'abstenció. Aquest home, senyor Martín Villa, ha perdut un ull. Com ho justificarà vosté?

EL POBLE VOL LA DEMOCRÀCIA

El mateix dia del referèndum, cap al vespre, uns sis mil treballadors de Seat es van reunir en assemblea el camp de futbol de les "viviendas de Seat" per prestar suport a les negociacions del conveni col.lectiu. Era tot un símbol: mentre es disparaven les primeres valoracions triomfalistes del govern entorn dels resultats, mentre se sentien els primers comentaris del poder a l'estil de "el pueblo con la reforma" i "el gobierno reforzado", una imponent assemblea de la primera fàbrica de Catalunya i de tot Espanya posava de manifest una altra realitat. Feia ben palès que el referèndum no deturava les lluites obreres i populars i advertia els interpretadors de pa sucat amb oli que no s'aventuressin a fer apreciacions massa eufòriques.

Però el símbol no acaba ací. En dissoldre's l'assemblea, la columna obrera, formada pels sis mil treballadors que abandonaven el poliesportiu, va passar per davant d'un col.legi electoral que ja tancava portes i on uns quants funcionaris de bigotet ben retallat es preparaven a fer el recompte de vots. La xiulada va ser de pronòstic reservat! Alguns dirigents van haver d'intervenir, àdhuc, perquè algun dels treballadors, que estaven indignats per la "farsa democràtica" contraposada a la dura realitat de la negociació d'un conveni en què l'empresa fa tot el possible per abocar els treballadors al laude, no tirés alguna pedra contra les improvisades oficines electorals.

La classe obrera vol llibertat. Es cert, en termes generals, per a tot Espanya, on les regions i nacionalitats més industrialitzades presenten un percentatge d'abstencions més important que la mitjana del país. I és evident per a Catalunya, on l'abstenció ha estat destacadíssima a Barcelona capital. Podem dir que de cada tres barcelonins, se n'ha abstingut un, ço que suposa una autèntica victòria democràtica si hom té en compte la desigualtat de mitjans de què han disposat els partidaris de la votació afirmativa -el govern amb tot l'aparell estatal i una presència aclaparadora a tots els mitjans de comunicació- i els partits de l'oposició democràtica, que han propugnat una abstenció activa a cops de cartells engan-

(Passa a la pàg. següent)

Per Nadal, tots a casa!

Pàgines 4 i 5

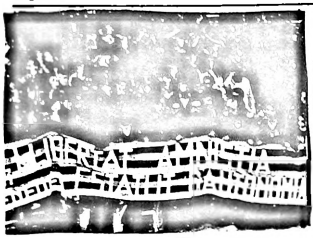

EL POBLE VOL LA DEMOCRÀCIA

(ve de la pàgina anterior)

xats per militants i de fulls repartits de mà en mà. L'èxit de l'abstenció, a Catalunya en general i a Barcelona en particular, té una significació encara més encoratjadora per al futur -és a dir, per a les properes eleccions- si tenim en compte que només els partits d'esquerra han fet campanya per l'abstenció mentre que molts partits del Consell s'inhibien -és a dir, facilitaven, de fet,que els seus seguidors fossin víctimes de la intensa campanya pro pagandística- i àdhuc alguns defensaven la participació. No és, doncs, cap disbarat dir que un barceloní de cada tres ha seguit les orientacions dels partits d'esquerra. Podem dir que, afegint-hi els vots en blanc que suposen, en aquest cas, la mateixa intenció que l'abstenció, un 40 per cent de la població barcelonina s'ha manifestat per la ruptura.

A aquesta primera conclusió, que caldrà confirmar a la llum de dades definitives a nivell comarcal i de població, cal afegir-hi la significació tan important que té per a Catalunya el fet que les "províncies" més abstencionistes siguin les de les nacionalitats oprimides de l'Estat. Destaca Guipúscoa, amb més d'un 55 per cent d'abstenció, i Biscaia, amb prop d'un 47. Però també Navarra, on l'abstenció ha estat pràcticament tan elevada com a Barcelona-província, Tenerife, amb un 32'4 per cent i, també, Orense, Pontevedra i La Corunya, que passen del 30 per cent d'abstenció. Les dades, per molt manipulades que estiguin, donen una idea clara de la incapacitat del govern per fer valer la seva estratègia a Galícia, Euskadi i Catalunya. Una altra conclusió provisional de gran significació i que suposa, més enllà del referèndum, la dificultat de les classes dominants espanyoles per cercar un suport a la seva política en aquestes tres nacionalitats.

Diuen que ha votat més del 70 per cent del cens electoral. Suposem-ho. En tot cas, és ben cert que "el poble vol votar" i que molts ciutadans han anat a les urnes perquè el règim ha estat, durant quaranta anys, la negació de tota pràctica democràtica. Però ningú no pot interpretar els resultats de dimecres, dia 15, com un suport al continuisme. Com deia Gregori López Raimundo, en una enquesta d'urgència al Diario de Barcelona, *"el sí ha estat donat, majoritàriament, a la democràcia que propugnem els qui ens vàrem abstenir".*

LA XXIV PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

AMB LA "COMISSIÓ DELS 9"

La ratificació de les gestions de Josep Benet i Jordi Marsal, que representaren l'Assemblea de Catalunya a la reunió de Madrid que va acordar designar la "Comissió dels 9" per a negociar amb el govern, i el llançament de la campanya "Volem l'Estatut", són els acords més importants de la XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya celebrada ahir a Barcelona.

La sola celebració de la vint-i-quatrena Permanent de l'Assemblea de Catalunya, conté un element d'indubtable vàlua política. Des de la primera sessió, l'A. de C. havia celebrat 12 Permanents fins a la fi del 1975. Dotze més, per tant, s'han celebrat dins de l'any que acaba. Un testimoni impressionant de l'acceleració general que la vida política del país ha sofert i, al mateix temps, l'evidència del protagonisme de l'Assemblea durant uns mesos que han vist grans mobilitzacions de masses i fer-se entorn seu una unitat cada vegada més ampla. La cosa que alguns han començat a qualificar de crisi profunda de l'Assemblea no es comprèn si no és en relació al conjunt de la vida política de Catalunya i concretament en relació a l'altra gran instància unitària que és el Consell. Aquest, en bona part, ha deixat de complir els fins per als quals fou creat: no ha sabut obrir-se a les forces que la nova realitat política reconeixia. Ha practicat un afllacionisme perillós i sovint no ha tingut els reflexos i l'agilitat necessàries. L'Assemblea, en part per la situació del Consell, ha reaccionat de vegades abandonant l'acció i l'actitud que li corresponia i ha manifestat una clara tendència -en diferents ocasions i temes- a la radicalització, a la qual no és aliena la presència dintre seu de grups sense gairebé cap incidència real en la vida del país. Aquesta presència ha portat també l'Assemblea a una situació delicada en la qual, fins i tot, una decisió de la Permanent -òrgan on la presència dels partits es contrasta amb la de les assemblees territorials i altres ens representatius de sectors socials i de masses -ha estat anul.lada per un secretariat. Fets com aquest, col.loquen l'Assemblea en una posició falsament avantguardista i la separen de la realitat del país i de les aspiracions comunes, unitàriament assolides per la immensa majoria del poble. Es en aquest quadre on cal examinar la darrera Permanent. Sens dubte, és positiu clarificar certes qüestions i concretament les de representativitat i de procediment. Però el més important és el fet de reconsiderar el contingut i les decisions de la darrera reunió del Secretariat. Per nosaltres l'Assemblea de Catalunya pot i deu intervenir en la comissió oberta de partits, a partir de la qual s'ha nomenat Jordi Pujol per representar Catalunya i intervenir en la "Comissió dels 9". El contrari significaria reincidir en postures afllacionistes i, en darrer terme, privar Catalunya, a l'hora de la indefugible negociació, del pes, del prestigi i de l'autoritat que ha adquirit l'Assemblea.

Cal també assenyalar que posar l'accent des de l'Assemblea en una campanya entorn a l'Estatut, equival a retrobar l'esperit fundacional de l'Assemblea i a reviure'l en un moment en què les condicions han madurat molt. Significa, també, dotar-nos d'una eina de treball per a la nova situació política oberta després del referèndum i que indubtablement va envers unes fites electorals.

Allò que és cert, en tot cas, és que la XXIV Permanent ha estat una fita decisiva per a la vida de l'Assemblea. O practicar una política realista i operativa o limitar-se a un testimoniatge més o menys radical sobre els desitjos impacients i benintencionats d'uns quants.

P.F.

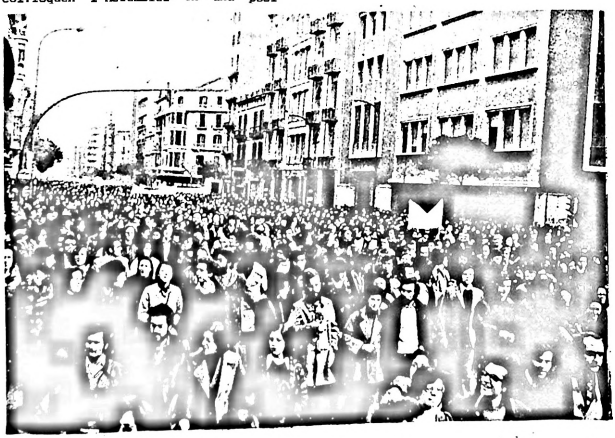

el moment polític

DESPRÉS DEL REFERÈNDUM

GUANYAR LA LLIBERTAT

La derrota aplanadora dels "ultres" és, sens dubte, el tret més significatiu del referèndum del 15-D. Amb un percentatge del 2,6 per cent a nivell d'Espanya i del 2 per cent a nivell de Catalunya, els sectors bunkerians han restat reduïts a allò que en realitat representen: una minoria insignificant de la població. ¿Podrà dir el govern amb aquestes dades que si no restitueix al poble les llibertats és perquè els "ultres" no ho permeten?

Una altra característica important del 15-D és l'elevat percentatge d'abstencions (5.158.840 a tot Espanya; a Catalunya, 983.804), molt significatiu si tenim en compte el marc polític general -manca de llibertats polítiques, pressió governamental a favor del "sí" als mitjans de comunicació, repressió sistemàtica contra els qui propugnaven l'abstenció...- i les coaccions concretes a què han estat sotmesos bona part dels electors -amenaces de "retallar" sous i de dificultar certs tràmits administratius si no es presentava el certificat de vot, abonament de quatre "hores extra" per les empreses, etc.-, així com la manca de credibilitat d'un escrutini realitzat sense cap control. Qualsevol ciutadà pogué observar, dimecres 15, com molts col.legis electorals restaven buits, i la mateixa premsa ha ofert testimonis -fins i tot gràfics- del fet que una part dels funcionaris governamentals havien après les tècniques manipuladores del "fragarèndum" de 1966. Testimonis de nombrosos pobles de Catalunya expressen prou clarament l'abast de les pressions i coaccions. I que ningú no es confongui: en aquest referèndum, gairebé tots els qui s'han abstingut ho han fet, no per panxacontentisme o indiferència, sinó per compromís amb la democràcia. Els panxacontents i els abúlics, per fugir d'embolics, han votat sí, contràriament al que passa en les consultes electorals lliures, que el govern ha pretès de comparar amb la del dia 15 per tal de minimitzar l'elevat percentatge abstencionista. El fet que gairebé el 90 per cent dels espanyols residents fora d'Espanya s'hagin negat a votar -i no pas perquè se n'inhibeixin sinó perquè tenen més llibertat- és ben significatiu.

Certs sectors polítics s'han apressat a assenyalar -cosa que no ha fet ni el senyor Suárez- el rotund triomf del govern. Però els setze milions d'espanyols que han votat sí, ¿han votat realment a favor de la reforma? Només una interpretació grollera dels resultats podria portar-nos a acceptar com a vàlida aquesta conclusió. El sí majoritari no és un aval al continuisme, sinó a la democràcia que promet el govern reformista i propugna l'oposició. Una bona part dels "sí", en el context en què ha tingut lloc la consulta electoral, són vots a favor de la democràcia i de la sobirania popular, eixos de la demagògia pre-electoral del reformisme.

I ara què? El referèndum ha passat; els problemes del país resten damunt de la taula. Un d'ells, la crisi econòmica, d'una gravetat que ningú no desconeix, esdevindrà dramàtica dintre de poc després de la nova puja dels crus. Un altre, el de la violència dels "ultres" i de sectors marginats de dubtosa identitat política, pot dur el país cap a un atzucac.

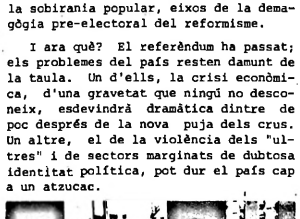

Si el govern, embriagat per una interpretació forçada del resultat del referèndum, retarda més la negociació amb l'oposició, tot xiuxiuejant a cau d'orella promeses de democràcia i ajornant, de fet, com fins ara, l'exercici de la veritable llibertat; si continua pretextant pressions indefugibles de la ultra-dreta per justificar els entrebancs a la normalització del país i la tolerància discriminada; si continua oposant-se a l'exercici de l'autonomia de les nacionalitats espanyoles, no hi haurà cap possibilitat d'establir una nova etapa de convivència i reconciliació en la vida del nostre país. I la responsabilitat del govern arrossegarà

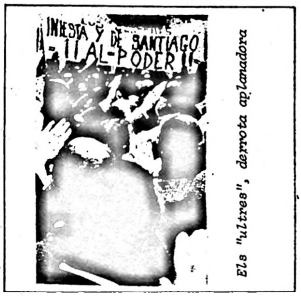

Els "ultres", derrota aplanadora

la monarquia. Perquè per a resoldre els problemes d'Espanya no hi ha cap altre camí que la llibertat.

Però si el govern interpreta correctament els resultats del referèndum, haurà d'acceptar la negociació i les set condicions que proposa l'oposició per la realització d'unes eleccions lliures: reconeixement de tots els partits polítics i organitzacions sindicals; reconeixement, protecció i garantia de les llibertats polítiques; dissolució de l'aparell del Movimiento; amnistia; utilització equitativa dels mitjans estatals de comunicació de masses; negociació de la llei electoral i control democràtic de les eleccions, i reconeixement d'institucionalitzar políticament les nacionalitats i regions de l'Estat espanyol.

Facilitar l'acompliment d'aquestes condicions és una responsabilitat indefugible del govern. Si no fa atenció a aquesta responsabilitat, les eleccions legislatives anunciades per dintre de pocs mesos tindran el valor d'una paròdia que no servirà per a legitimar ningú. Molt més si tenim en compte que prop de 22 milions d'electors -es pot dir que gairebé tots els qui no han votat "no" en el referèndum- volen eleccions lliures i per això mateix no estan disposats a avalar una paròdia d'eleccions.

Aconseguir les set condicions és també responsabilitat de l'oposició. Aquesta ha donat proves de flexibilitat i responsabilitat. I no pot fer més concessions substancials sense renunciar al que ha de ser avui l'objectiu central de tot el poble: les llibertats polítiques. Cal subratllar-ho perquè el govern -que ha reaccionat amb mètodes purament franquistes a la roda de premsa de Santiago Carrillo- continua entestat a dividir l'oposició, tot mantenint els comunistes i altres sectors de l'esquerra en la categoria que, arbitràriament, ens ha assignat Martín Villa: la dels il.legals no legalitzables.

(Passa a la pàg. següent)

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

un "sí" a la democràcia

Gregori López Raimundo ha fet al diari AVUI la següent declaració:

"Els resultats del referèndum semblen coincidir amb el que havia previst -o decidit- el Govern. Però qualsevol persona que vagi passar ahir per un col.legi electoral acceptarà difícilment la validesa dels tants per cent que s'anuncien. Jo tinc, per simple casualitat, dades directes d'un col.legi, que són així: Censats, 2.375, votants, 751, abstencions, 1.624. Els vots es distribuïxen així: 11 no, 29 en blanc, 711 sí.

"El cens d'aquest col.legi, situat a la urbanització Parc de la Vall d'Hebron, no és de majoria obrera, sinó de capes mitges. Es pot deduir, per tant, que en els barris populars l'abstenció probablement fou major.

"I encara que fossin autèntiques les xifres oficials, caldria destacar per damunt de tot, la insignificància dels "nos" que invalida els arguments que els reformistes esgrimeixen que "el búnker no permet" establir des d'ara les llibertats que reclama l'oposició. Si es té en compte, a més, que el govern no ha permès de defensar lliurement l'abstenció i que ha recomanat el "sí" amb tots els mitjans al seu abast, "perquè s'exerceixi la sobirania popular", es pot arribar a aquestes conclusions:

"1. Que el "sí" majoritari no ha estat donat al continuisme que practica el govern, sinó a la democràcia que promet i que propugnen els qui es van abstenir.

"2. Que si el govern interpreta degudament els resultats del referèndum, haurà d'acceptar les negociacions i les set condicions que li proposa la comissió dels nou, l'aplicació de les quals permetria avançar cap a unes eleccions lliures de caràcter constituent."

DESPRÉS DEL REFERÈNDUM

GUANYAR LA LLIBERTAT

(Vè de la pàg. anterior)

Els comunistes -que en la campanya per l'abstenció hem fet passes endavant molt importants en la imposició de facto de la nostra legalitat- exigim la legalització de tots els partits sense exclusions. I no acceptaríem de disfressar-nos ni assumiríem cap camuflatge per tal de poder treure el nas vergonyantment en les properes eleccions. Quan hom diu que "caldria trobar la manera que els comunistes hi participessin sense necessitat de legalitzar-los" els comunistes contestem: la llibertat és indivisible. O n'hi ha per a tothom o no és llibertat. I estem disposats a conquerir-la. Per això anirem a les eleccions. I ho farem sense amagar la nostra personalitat,des de la legalitat si se'ns legalitza o imposant la nostra presència si hom pretén mantenir-nos en la il.legalitat.

¿Podem, els comunistes, anunciar el nostre propòsit d'anar a les eleccions si encara no hi ha cap garantia de llibertat? ¿No serà fer-li el joc al reformisme, renunciar a la democràcia?

La raó de la nostra decisió rau en el fet que examinàvem al darrer número de "Treball": el terreny de joc en què ens movem avui és el terreny de la reforma; assolir els objectius de la ruptura exigeix, en les noves condicions, col.locar en el lloc central el combat per la llibertat tal com ha estat expressada per l'oposició en la proposta de les set condicions. Renunciar prèviament a la consulta electoral seria tant com deixar al govern la iniciativa, mantenir una actitud purament testimonial, que podria semblar més "pura" però que faria el joc als qui pretenen aïllar-nos de l'escena política i reduir la nostra incidència en les masses. Cap força política pot ignorar, i tampoc les forces revolucionàries, que la batalla política no té lloc en el terreny escollit per l'oposició, sinó en el terreny de la reforma i, més concretament, en el terreny de les eleccions de la reforma. Una política realista reclama dels revolucionaris de tenir en compte la correlació de forces. I quan gairebé totes les forces polítiques del país, i també les forces democràtiques, han anunciat ja el seu propòsit de concorrer a les eleccions i han orientat, de fet, la seva pràctica, abans ja del referèndum, a preparar les eleccions; quan el conjunt de l'oposició ha refet la seva unitat al voltant de l'objectiu de garanties democràtiques per a les eleccions i, sobretot, quan apareix amb tanta claredat com ara la possibilitat d'aconseguir aquestes garanties, els comunistes no podem renunciar a situar-nos en la perspectiva electoral si volem contribuir decisivament a guanyar la llibertat.Si aquestes garanties no fossin aconseguides, no avalarem una farsa electoral, per ben vestida que la presentin. Però això no depèn tant del govern com de la decisió de l'oposició i de la voluntat de les masses. I orientarem la nostra campanya electoral a empènyer la lluita de les masses per tal d'aconseguir la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'autonomia, que han estat, són i seran per a nosaltres objectius irrenunciables.

JOAN BUSQUET

PER NADAL, TOTS
(o la urgència de l'a

Per a tots els ciutadans del nostre país, la lluita per l'amnistia, com a reconciliació a casa nostra, és un objectiu alhora irrenunciable i urgent. Per al govern Suárez, després del referèndum, l'amnistia és una prova de foc, la prova del seu caràcter, més enllà de les buides declaracions democràtiques. Per a nosaltres, la lluita per l'amnistia és també un deure, és també una prova de credibilitat democràtica. No oblidem les mobilitzacions del mes de febrer, mostra de com el poble, més enllà dels programes polítics, vol l'amnistia perquè aspira a la pau veritable, sense revenges.

Aquest Nadal, la lluita per l'amnistia esdevé especialment significativa: d'una banda, fa un any que Lluís M. Xirinacs es manté ferm a la porta de la Model, com a denúncia visible d'un règim que usurpa expressions democràtiques, quan li convé, però que defuig la veritable democràcia.

Hi ha, d'altra banda, la crida dels familiars dels presos polítics; no hi ha excuses per no lluitar per l'amnistia, exigència de reconciliació total. El Nadal del 1976 l'hem de convertir en la festa del retorn a casa de tots els presos polítics, sense exclusions.

Per tal de donar suport a la campanya "Per Nadal tots a casa", "Treball" ha entrevistat dos dirigents de l'Associació d'Ex-presos Polítics,Guillem Sánchez i Joan Pons Rovira.

GUILLEM SÁNCHEZ

Guillem Sánchez respon:

- ¿Per què la campanya "Per Nadal, tots a casa"?

- La campanya no és més que la continuació de la lluita per l'amnistia, una de les constants en els darrers temps en els programes de la majoria dels partits i organismes de l'oposició.Per les maniobres reformistes del govern Suárez ens va semblar més important que mai seguir insistint en la petició de l'amnistia sense exclusions.¿Què significa referèndum i eleccions, quan segueixen a la presó centenars de presos polítics? A vegades tenim por que certs partits de l'oposició no oblidin part dels homes que han fet possibles les actuals concessions del règim.

- ¿Quin ressò ha tingut la campanya?

- Hem rebut moltes adhesions, sobretot d'associacions de veïns i entitats ciutadanes. No ens ha semblat detectar el mateix grau d'interès en els partits i les instàncies polítiques...

- ¿Com veus la possibilitat d'una amnistia sense exclusions?

- Només serà possible amb les grans mobilitzacions populars, quan hi hagi un govern que no tingui res a veure amb el franquisme. En definitiva: Amb la ruptura. No hi haurà veritable amnistia mentre durin les lleis típicament franquistes: i en referim tant a les d'intencionalitat política com també a fets com l'avortament, adulteri, sense oblidar els exiliats polítics ni els represaliats laborals.

JOAN PONS ROVIRA

Entrevistem ara Joan Pons Rovira:

- Per Nadal tots a casa? Per què?

- El 30 de juliol ens van parlar d'amnistia, però només era un muntatge propagandístic des del poder. Un frau! Un intent d'enganyar l'opinió pública, per tenir-la més ben disposada a acceptar la reforma política.

Un dels objectius de la nostra campanya ha estat el de desemmascarar precisament aquest frau.

- Ha tingut ressonància la campanya?

- Molta gent ha restat veritablement sorpresa quan ha descobert que hi havia un nombre tan gran de presos polítics, encara. Si no hagués estat pel referèndum i per l'allau de prohibicions que ens han caigut al damunt, la ressonància de la crida hauria estat més gran.

- ¿Quines possibilitats hi ha d'aconseguir l'amnistia?

- Es difícil respondre: depèn de les intencions del govern. Si fossin certes les seves promeses d'anar cap a una reconciliació nacional, tot projectant-se cap al futur sense mirar enrere, no li

RECULL de treball EN CASTELLANO

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 460 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES, 13 DE DICIEMBRE DE 1976

DESPUES DEL REFERENDUM

GANAR LAS ELECCIONES

La total derrota de los "ultras" es, sin duda,el rasgo más significativo del referéndum del 15-D. Con un porcentaje del 2,6 por ciento a nivel de España y del 2 por ciento a nivel de Cataluña, los sectores bunkerianos han quedado reducidos a aquello que en realidad representan: una minoría insignificante de la población. ¿Podrá decir el gobierno con estos datos que si no restituye al pueblo las libertades es porque los "ultras" no lo permiten?.

Otra característica importante del 15-D es el elevado porcentaje de abstenciones (5.158.840 en toda España;en Cataluña, 983.804), muy significativo si tenemos en cuenta el marco político general -falta de libertades políticas, presión gubernamental a favor del "sí" en los medios de comunicación, represión sistemática contra los que propugnábamos la abstención...- y las coacciones concretas a que han estado sometidos buena parte de los electores -amenazas de "recortar" sueldos y de dificultar ciertos trámites administrativos si no se presentaba el certificado de voto, abonamiento de cuatro "horas extra" por las empresas, etc.-, así como la falta de credibilidad de un escrutínio realizado sin ningún control. Cualquier ciudadano pudo observar, miercoles 15, como muchos colegios electorales quedaban vacíos, y la misma prensa ha ofrecido testimonios -incluso gráficos- del hecho de que una parte de los funcionarios gubernamentales habían aprendido las técnicas manipuladoras del "fragaréndum" de 1966. Testimonios de numerosos pueblos de Cataluña expresan muy claramente el alcance de las presiones y coacciones. Y que nadie se confunda: en este referéndum,casi todos los que se han abstenido lo han hecho, no por indiferencia, sino por compromiso con la democracia. Los perezosos y los abúlicos, para huir de enredos, han votado sí, contrariamente a lo que pasa en las consultas electorales libres que el cobierno ha pretendido comparar con la del día 15 para minimizar el elevado porcentaje abstencionista. El hecho de que casi el 90 por ciento de los españoles residentes fuera de España se hayan negado a votar -y no porque se inhiban sino porque tienen más libertad- es bien significativo.

Ciertos sectores polficos se han aprestado a señalar -cosa que no ha hecho ni el señor Suárez- el rotundo triunfo del gobierno. Pero los 16 millones de españoles que han votado sí, ¿han votado realmente a favor de la reforma?. Sólo una interpretación burda de los resultados podría llevarnos ha aceptar esta conclusión. El sí mayoritario no es un aval al continuismo, sino a la democracia que promete el gobierno reformista y propugna la oposición. Una buena parte del sí, en el contexto en que ha tenido lugar la consulta electoral, son votos a favor de la democracia y de la soberanía popular, ejes de la demagogia pre-electoral del reformismo.

¿Y ahora qué?. El referéndum ha pasado; los problemas del país quedan sobre la mesa. Uno de ellos, la crisis económica, de una gravedad que nadie desconoce, será dramática dentro de poco despues de la nueva subida de los crudos. Otro, el de la violencia de los "ultras" y de los sectores marginados de dudosa identidad política, puede llevar al país a un callejón sin salida.

Si el gobierno, embriagado por una interpretación forzada del resultado del referéndum, retarda más la negociación con la oposición,susurrando por lo bajo promesas de democracia y aplazando, de hecho, como hasta ahora,el ejercicio de la verdadera libertad; si continua pretextando presiones ineludibles de la ultra-derecha para justificar los obstáculos a la normalización del país y la tolerancia discriminada; si continua oponiéndose al ejercicio de la autonomía de las nacionalidades españolas, no habrá ninguna posibilidad de establecer una nueva etapa de convivencia y reconciliación en la vida del nuestro país. Y la responsabilidad del gobierno arrastrará a la monarquía. Porque para resolver los problemas de España no hay otro camino que la libertad.

Pero si el gobierno interpreta correctamente los resultados del referéndum, habrá de aceptar la negociación y las siete condiciones que propone la oposición para la realización de unas elecciones libres: reconocimiento de todos los partidos políticos y organizaciones sindicales; reconocimiento, protección y garantía de las libertades políticas; disolución del aparato del Movimiento; amnistía; utilización equitativa de los medios estatales de comunicación de masas; negociación de la ley electoral y control democrático de las elecciones, y reconocimiento de institucionalizar políticamente las nacionalidades y regiones del Estado español.

Facilitar el cumplimiento de estas condiciones es una responsabilidad ineludible del gobierno. Si no atiende a esta responsabilidad, las elecciones legislativas anunciadas para dentro de pocos meses tendrán el valor de una pardia que no servirá para legitimar a nadie. Mucho más si tenemos en cuenta que cerca de 22 millones de electores -se puede decir que casi todos los que no han votado "no" en el referéndum- quieren elecciones libres y por esto mismo no están dispuestos a avalar una parodia de elecciones.

Conseguir las siete condiciones es también responsabilidad de la oposición, Esta ha dado pruebas de flexibilidad y responsabilidad. Y no puede hacer más concesiones substanciales sin renunciar al que ha de ser hoy el objetivo central de todo el pueblo: las libertades políticas. Es necesario subrayarlo porque el gobierno -que ha reaccionado con métodos puramente franquistas a la rueda de prensa de Santiago Carrillo- continua empeñado en dividir a la oposición, manteniendo a los comunistas y a otros sectores de la izquierda en la categoría que, arbitráriamente, nos ha asignado Martín Villa: la de los ilegales no legalizables.

(pasa a la página siguiente.)

DESPUES DEL REFERENDUM

GANAR LAS ELECCIONES

(viene de la página anterior.)

¿Podemos, los comunistas, anunciar nuestro propósito de ir a las elecciones si aún no hay ninguna garantía de libertad?.¿No será hacerle el juego al reformismo, renunciar a la democracia?.

Los comunistas -que en la campaña por la abstención hemos dado pasos adelante muy importantes en la imposición de hecho de nuestra legalidad- exigimos la legalización de todos los partidos sin exclusiones. Y no aceptaríamos disfrazarnos ni asumiríamos ningún camuflaje para poder sacar la nariz vergonzosamente en las próximas elecciones. Cuando se dice que "se tendría que encontrar la manera de que los comunistas participasen sin necesidad de legalizarlos" los comunistas contestamos: la libertad es indivisible. O hay para todos o no es libertad. Y estamos dispuestoa a conquistarla. Por eso iremos a las elecciones. Y lo haremos sin esconder nuestra personalidad, desde la legalidad si se nos legaliza o imponiendo nuestra presencia si se pretende mantenernos en la ilegalidad.

La razón de nuestra decisión radica en el hecho que examinamos en el pasado número de "Treball": el terreno de juego en que nos movemos hoy es el terreno de la reforma; conseguir los objetivos de la ruptura exige, en las nuevas condiciones, colocar en el lugar central el combate por la libertad tal como ha sido expresada por la oposición en la propuesta de las siete condiciones. Renunciar previamente a la consulta electoral sería tanto como dejar al gobierno la iniciativa, mantener una actitud puramente testimonial, que podría parecer más "pura" pero que haría el juego a los que pretenden aislarnos de la escena política y reducir nuestra incidencia en las masas. Ninguna fuerza política puede ignorar, y tampoco las fuerzas revolucionarias, que la batalla política no tiene lugar en el terreno escogido por la oposición, sino en el terreno de la reforma y, más concretamente, en el terreno de las elecciones de la reforma. Una política realista reclama de los revolucionarios tener en cuenta la correlación de fuerzas. Y cuando casi todas las fuerzas políticas del país, y también las fuerzas democráticas, han anunciado ya su propósito de concurrir a las elecciones y han orientado, de hecho, su practica, antes ya del referéndum, a preparar las elecciones; cuando el conjunto de la oposición ha rehecho su unidad alrededor del objetivo de garantías democráticas para las elecciones y, sobre todo, cuando aparece con tanta claridad como ahora la posibilidad de conseguir estas garantías, los comunistas no podemos renunciar a situarnos en la perspectiva electoral si queremos contribuir decisivamente a ganar la libertad.Si estas garantías no fuesen conseguidas, no avalaremos una farsa electoral, por bien vestida que la presenten. Pero ésto no depende tanto del gobierno como de la decisión de la oposición y de la voluntad de las masas. Y orientamos nuestra campaña electoral a empujar la lucha de las masas para conseguir la libertad, la amnistía y el Estatuto de autonomía, que han sido, son y serán para nosotros objetivos irrenunciables.

Joan Busquet.

REFERENDUM

EL PUEBLO QUIERE LA DEMOCRACIA

El mismo día del referéndum, por la tarde, unos seis mil trabajadores de Seat se reunieron en asamblea en el campo de futbol de las "viviendas de Seat" para respaldar las negociaciones del convenio colectivo. Era todo un símbolo: mientras se disparaban las primeras valoraciones triunfalistas del gobierno sobre los resultados, mientras se escuchaban los primeros comentarios del poder al estilo de "el pueblo con la reforma" y "el gobierno reforzado", una imponente asamblea de la primera fábrica de Cataluña y de toda España ponía de manifiesto otra realidad. Dejaba bien patente que el referéndum no detenía las luchas obreras y populares y advertía a los interpretadores de "pa sucat amb oli" que no se aventurasen a hacer apreciaciones demasiado eufóricas.

Pero el símbolo no acaba aquí. Al disolverse la asamblea, la columna obrera, formada por los seis mil trabajadores que abandonaban el polideportivo, pasó por delante de un colegio electoral que ya cerraba sus puertas y donde unos cuantos funcionarios de bigotillo bien recortado se preparaban a realizar el recuento de votos. La silbada fue de pronóstico reservado. Algunos dirigentes tuvieron que intervenir, incluso, porque alguno de los trabajadores, que estaban indignados por la "farsa democrática" contrapuesta a la dura realidad de la negociación de un convenio en el que la empresa hace todo lo posible para abocar a los trabajadores al laudo, no tirase alguna piedra contra las improvisadas oficinas electorales.

La clase obrera se ha abstenido. Es cierto, en términos generales, para toda España, donde las regiones y nacionalidades más industrializadas presentan un porcentaje de abstenciones más importante que la media del país. Y es evidente para Cataluña, donde la abstención ha sido destacadísima en Barcelona capital y en las comarcas del cinturón obrero, pobladas esencialmente por trabajadores de la industria y de los servicios, muchos de los cuales estaban en lucha o acababan de salir de ella. De cada tres barceloneses se ha abstenido uno, cifra que supone una auténtica victoria democrática si se tiene en cuenta la desigualdad de medios de que han dispuesto los partidarios de la votación afirmativa -el gobierno con todo el aparato estatal y una presencia abrumadora en todos los medios de comunicación- y los partidos de la oposición democrática, que han propugnado una abstención activa a base de carteles pegados por militantes y de hojas repartidas de mano en mano. El éxito de la abstención, en Cataluña en general y en Barcelona en particular, tiene una significación todavía más alentadora para el futuro -es decir, para las próximas elecciones- si tenemos en cuenta que sólo los partidos de izquierda han hecho campaña por la abstención mientras que muchos partidos del Consell se inhibían -es decir, facilitaban, de hecho, que sus seguidores fuesen víctimas de la intensa campaña propagandística- e incluso algunos defendían la participación. No es, pues, ningún disparate decir que un barcelonés de cada tres ha seguido las orientaciones de los partidos de izquierda. Podemos decir que, incluyendo los votos en blanco que suponen, en este caso, la misma intención que la abstención, un 40 por ciento de la población barcelonesa se ha manifestado por la ruptura.

Esta primera conclusión, que necesitará confirmarse a la luz de datos definitivos a nivel comarcal y de población, hay que añadir la importante significación que tiene para Cataluña el hecho de que las provincias más abstencionistas sean las de las nacionalidades oprimidas del Estado.Destaca Guipúzcoa,con más de un 55 por ciento de abstención, y Vizcaya, con cerca de un 47. Pero también Navarra, donde la abstención ha sido practicamente tan elevada como en Barcelona-provincia, Tenerife, con un 32'4 por ciento y,también, Orense, Pontevedra y La Coruña, que pasan del 30 por ciento de abstención. Los datos, por muy manipulados que estén,dan una idea clara de la incapacidad del gobierno para hacer valer su estrategia en Galicia, Euskadi y Catalunya. Otra conclusión provisional de gran significación y que supone, más allá del referéndum, la dificultad de las clases dominantes españolas para buscar un respaldo a su política en estas tres nacionalidades.

Dicen que ha votado más del 70 por ciento del censo electoral, Supongámoslo. En todo caso, es bien cierto que "el pueblo quiere votar" y que muchos ciudadanos han ido a las urnas porque el régimen ha sido, durante cuarenta años, la negación de toda práctica democrática. Pero nadie puede interpretar los resultados del miercoles, día 15, como un apoyo al continuismo. Como decía Gregori López Raimundo, en una encuesta de urgencia al Diario de Barcelona, "el sí ha sido dado, mayoritariamente, a la democracia que propugnamos: los que nos abstuvimos".

A CASA!
mnistia)

queda cap altra alternativa si no és l'amnistia.

LLUIS M. XIRINACS, CAPTAIRE DE LA PAU

No és cap secret: en Lluís M. Xirinacs suporta des de fa un any la tensió de la lluita oberta,al carrer, per l'amnistia total, sense exclusions. Tot un any, en el qual la policia no li ha estalviat cops,ni detencions el govern de la monarquia, ni presó, ni provocacions l'extrema dreta. Un any sense ni un dia de pausa (*els presos tampoc no fan vacances*, ens dirà);un any que ha convertit un tros del carrer Entença en un oasi de llibertat: des dels nanos de les escoles fins als familiars i advocats dels mateixos presos... són molts els qui, diàriament, visiten Lluís M. Xirinacs i els captaires que l'acompanyen.

Des de les pàgines de "Treball", volem recollir alguns fragments de la cria da de Xirinacs als cristians, i també "als germans comunistes":

"Sabem tots bé que l'amnistia és la reconciliació a casa nostra. Sabem tots bé que es vol una amnistia estrictament imparcial que resolgui definitivament els enfrontaments derivats de la guerra civil." "La nostra responsabilitat és immensa en aquests moments: PER NADAL TOTS A CASA. Aquest és el crit unànime dels familiars dels presos polítics en la seva nova campanya per l'amnistia."

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

el "sí" vol dir canvi

El secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya s'ha reunit en sessió ordinària i, davant els resultats del referèndum, ha acordat de fer públic aquest comunicat:

"L'Assemblea de Catalunya denuncia el caràcter antidemocràtic del referèndum, que s'ha posat de manifest sobretot en la discriminació i la repressió, àdhuc amb ferits i detinguts, que ha sofert la campanya per l'abstenció, en la manipulació de l'opinió pública feta a través de la utilització abusiva dels mitjans de comunicació i en la manca de control dels resultats. .

"L'Assemblea de Catalunya vol remarcar públicament el nombre assolit per les abstencions, fins i tot en les valoracions oficials,i la voluntat de canvi democràtic expressada per la majoria dels vots favorables al "sí". A més, el secretariat de l'Assemblea, que valora com un fet extraordinàriament positiu el fracàs rotund de les posicions obertament feixistes a favor del "no", reafirma una vegada més que només hi haurà democràcia autèntica quan hàgim aconseguit l'amnistia total, les llibertats sense exclusions i l'Estatut d'Autonomia."

NOTES SOBRE LA NEGOCIACIÓ COL.LECTIVA A BARCELONA

CONVENIS i SINDICALISME UNITARI

Els convenis s'han presentat amb segell d'urgència -els 10 dies!- i sol·liciten un lloc prioritari en l'agenda, ja apretadíssima, de la classe obrera: constitució de sindicats, referéndum...

Si bé la lluita per la negociació col.lectiva no assoleix els nivells d'altres moments, cal dir que no es pot fer una valoració justa només a base del nombre d'hores de vaga a cada lloc, i menys encara quan l'acció sindical comença a plantejar-se en termes diferents. ¿Es que potser podem comptabilitzar a part la vaga del 12 de novembre de les lluites reivindicatives particulars? O comencen a formar un tot? ¿No reflecteixen una estratègia sindical més madura?

I- PLURALITAT SINDICAL I SINDICALISME UNITARI.

El repte dels convenis en moments difícils ha estat recollit amb la urgència necessària. Cal constatar -i els treballadors ens ho retornaran capitalitzat- que el Partit i les Comissions Obreres, altre cop, han ballat amb la més lletja. S'han posat al capdavant dels problemes. En alguns casos fins i tot amb un cert abstencionisme d'altres forces sindicals davant d'un panorama negociador inquietant.

Les Comissions Obreres, abocades darrerament en el treball, absolutament prioritari, de construir el seu sindicat, s'han comprometés decididament en la lluita per arrencar millores immediates.

I no és pas poc el que s'ha fet.

En l'ordre dels resultats materials, cal anotar les ofertes forçades a Mevosa (més de 5.600 ptes.), Harry Walker d'Infanta Carlota (6.000 ptes.), els transports (més de 70.000 ptes. l'any). Macosa... sobretot si tenim en compte que es partia de contra-propostes patronals extremadament baixes, a l'empara de la congelació. És veritat que en altres casos s'ha anat al laude: Maquinista, Gispert, Josa; però no ho és pas menys que els càlculs empresarials han sofert una rebolcada singular en un punt clau: el pacte social. Ha estat rebolcat el d'Olivetti i se n'han rebutjat d'altres, acompanyats de temptadores ofertes en moments de crisi, a Standard i Pegaso. Està fracassant també l'intent, seriós, de traslladar els augments a les primes (Seat, Olivetti), d'augmentar els ritmes i lligar el moviment obrer.

Ha estat comuna,pràcticament en tots els casos, la participació dels treballadors a nombroses assemblees, dins i fora dels centres de producció. Les comissions deliberadores elegides, en alguns casos, entre els càrrecs sindicals representatius han assolit a bastants empreses una nova dimensió: els treballadors han elegit també,per a la negociació, representants sense cap mena de càrrec, i les empreses s'han vist obligades a reconèixer-los. A Seat, Pegaso,

(Passa a la pàg. següent)

CONVENIS I SINDICALISME UNITARI

(Ve de la pàg. anterior)

Maquinista, Josa i Standard, s'ha esdevingut així. Són exemples que repeteixen un fet més general: Gas de Madrid, construcció de Biscaia, Navarra i Saragossa, metal.lúrgia de Vigo,banca, Renfe, mestres...

Anotem que l'orientació de les Comissions Obreres perquè els convenis fossin negociats pels treballadors unitàriament,ha encarnat amb força. Cal dir, endemés, que els càrrecs sindicals representatius han prestat, contràriament al que diuen els seus detractors,un valuosíssim "penúltim" servei al moviment obrer en facilitar la incorporació de delegats obrers a les negociacions, al costat dels "legals". Això ha permès que la batalla per la representativitat unitària es guanyés amb més facilitat, i manté un estil de sindicalisme de massa que obre un món de possibilitats. Al capdavall, la pluralitat no ha dividit, i el sindicalisme practicat pels treballadors té tots els requisits per anomenar-lo unitari.

II PLATAFORMES I LLUITA ARTICULADA

Mai no tot són flors i violes i encara menys en els temps difícils que vivim. Per força, cal carregar insuficiències al dèbit:

Les plataformes reivindicatives, per bé que hagin estat democràticament establertes, han flaquejat en precisió i profunditat, i això s'ha traduït, en alguns casos, en pèrdua de la iniciativa davant de les empreses. Aquestes, en general, duien contraproposts ben preparades (Seat, Olivetti, Pegaso, Mevosa...). Sobretot ara que les Comissions Obreres s'han constituït en confederació amb un programa reivindicatiu comú, les plataformes de cada lloc cal que siguin concretes i molt ben estudiades.

Les accions en defensa d'allò que es demanava han estat, en general, febles. Segurament per la influència de l'amplària i vaguetat de les plataformes a les quals prestaven suport, Tanmateix, no podem oblidar la suspensió de l'article 35 i la desocupació creixent com a traves importants,sobretot per a l'aventguarda, que tem caure en accions del tipus de les del port, de Roca, i les seves conseqüències. El port i Roca no solament criden a la solidaritat imprescindible, sinó també a la reflexió del Partit i del moviment obrer.

Dir simplement que les lluites dures van al fracàs no serveix (vet aquí la victoriosa construcció de Biscaia), i pot menar a certa desmobilització. Un camí de solució és l'apuntat per l'acció del dia 12 de novembre: lluites articulades,repetides i amb durada i objectius controlats. Però cal omplir de contingut aquesta fórmula, construir-la a cada nivell: ram, territori, grup d'empreses, etc. Com és habitual, el Baix Llobregat continua essent punt de referència per a aquest sindicalisme més madur; tot i que aquests dies les quatre factories de Pegaso, amb llurs accions coordinades, marxen positivament per aquests camins.

LA SINDICACIÓ DELS ENSENYANTS

El tema de la sindicació dels ensenyants no és fàcil de plantejar ni de resoldre. La complexitat d'aquest sector és molt gran, tant per la diversitat de situacions com per la dificultat d'organitzar una gran quantitat d'ensenyants dispersos en múltiples centres de treball. Però l'actual situació política, caracteritzada pel desmantellament dels aparells sindicals del franquisme i per l'auge de la lluita de masses dels ensenyants, obliga a plantejar el tema de la sindicació amb gran urgència.

Els ensenyants constitueixen el sector majoritari de les forces de la cultura. Per la seva situació objectiva, són aliats directes del moviment obrer en la lluita per la democràcia i pel socialisme. Però el nivell de consciència d'aquesta situació i d'aquesta perspectiva és encara molt desigual.De fet, només una àmplia avantguarda ho ha assumit ja amb claredat. La gran majoria avança cada vegada més ràpidament, però també desigualment, cap a una plena presa de consciència col.lectiva. I nosaltres creiem que aquesta presa de consciència avançarà realment a partir de la lluita i de l'organització dels mateixos ensenyants. Només així retrobaran plenament la seva veritable funció social i percebran la seva comunitat d'interessos amb la classe obrera i amb altres sectors populars.

Es un fet, per exemple, que en els moviments dels ensenyants d'aquests darrers anys hi ha formes de lluita (vagues, manifestacions, etc.) i d'organització (assemblees, representants , etc.)similars a les del moviment obrer. Aquesta és, doncs, una via d'avanç que cal preservar i impulsar.

També és un fet que la lluita dels ensenyants ha coincidit progressivament amb la del moviment obrer en moltes ocasions. La darrera en va ser la massiva participació en la jornada de vagues del dia 12 de novembre.

Tot això és el que cal tenir en compte a l'hora de plantejar-nos la qüestió de la sindicació dels ensenyants i de les vies més adequades per a dur-la endavant.

Nosaltres creiem que la perspectiva justa és la d'impulsar una organització sindical unitària, amb característiques de moviment socio-polític, capaç d'aglutinar el conjunt dels ensenyants, tant per a la seva lluita reivindicativa com per a la seva plena participació en la transformació democràtica del sistema educatiu.

Aquest moviment sindical socio-polític no es pot crear,evidentment, a partir de zero, sinó a partir de les lluites realitzades, de les experiències acumulades, de les estructures unitàries sectorials ja existents i, en definitiva, del moviment real tal com es manifesta avui.

En aquest sentit, és un fet que avui no existeix entre els ensenyants la pluralitat sindical. Si hi ha alguna central sindical històrica és en forma d'avantguarda marginal, que intenta vanament trobar programes reivindicatius al marge de la dinàmica unitària real. D'altra banda, tampoc no existeix un buit sindical comparable al que ha deixat en el terreny obrer el desmantellament de la CNS, llevat del sector de l'ensenyament privat, on sí que existeix un cert buit d'aquestes característiques.

En aquestes condicions, el projecte de sindicat unitari ha de sorgir d'un ample debat de masses i, alhora, d'una negociació entre instàncies, entorn d'un programa d'acció sindical unitari. En aquest debat caldrà potenciar al màxim les característiques de moviment socio-polític, per tal que siguin assumides conscientment per la majoria dels ensenyants, no com una imposició organitzativa feta per dalt.

Per tal d'assegurar una participació i una representativitat reals de la majoria dels ensenyants, caldrà partir de l'organització en els centres de tre-

(Passa a la pàg. següent)

Tot fent camí, caldrà resoldre qüestions com són ara la intervenció de les flamants federacions d'indústria en la contractació col.lectiva, la descentralització de la COS per tal de poder combinar les accions generals, menys freqüents, amb les més localitzades; els organismes unitaris d'empresa, etc.

III ANY NOU... OFENSIVA NOVA

A tot arreu una mica, hi ha la idea que s'expressava a Maquinista: No ens conformem amb el laude, ens afegirem al provincial del metall per aconseguir les nostres reivindicacions. En aquesta època més que mai, la firma de convenis o els laudes no signifiquen una treva, un paréntesi. La insatisfacció continua essent enorme i els protagonistes de la lluita de classes, obrers i patrons , són conscients que els propers mesos marcaran el futur. Temes com la llibertat sindical, les lleis laborals, la mateixa llei de convenis, la desocupació, l'amnistia laboral i d'altres es decidiran en l'escenari, molt més vast, de la lluita per la plenitud democràtica.

En el terreny polític i laboral, els treballadors entrem en una etapa de "negociació permanent", que no s'acaba amb els deu dies i que requereix una pressió sostinguda perquè esdevingui airós l'envit.

El reformisme ajorna l'acció obrera un any per intentar dividir forces, com vol fer en la cosa política. Llavors hi haurà temps millors per poder concedir, diuen. Els treballadors preparen llurs instruments: els sindicats i la unitat d'acció; i responen, com a la Maquinista: Feina feta, no fa nosa.

ENRIC

partit ★ vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit

REUNIÓ DE QUADRES DE TOT CATALUNYA

UN PARTIT DE NOU TIPUS

El passat dia 12 s'ha celebrat una reunió, a nivell de Catalunya, de les delegacions dels principals comitès del Partit, compostes pels responsables polítics, d'organització i de finances. Hi assistiren més d'un centenar de companys i companyes.

Hi va assistir també una delegació del Comitè Executiu, encapçalada pel company Gregori López Raimundo, secretari general del Partit, i composta per Antoni Gutiérrez Díaz, Josep Sala, Josep Pardell, Margarida Abril, Josep Serradell (Roman) i Josep Clariana, membre del secretariat del Comitè Central, com també alguns membres del Comitè Central.

La reunió va ser oberta per una introducció del company Josep Serradell (Roman). Intervingueren vint-i-quatre companys que assenyalaren els progressos realitzats en el creixement numèric del Partit i, també, les insuficiències que cal superar per tal d'avançar molt més ràpidament en el camí d'assolir el Partit de 50.000 membres, objectiu que es va marcar el Ple del Comitè Central del setembre passat. El company Josep Clariana va fer una intervenció especial entorn dels problemes de les finances.

El company Gregori López Raimundo va intervenir per resumir els treballs de la jornada i plantejar les orientacions essencials que cal seguir en aquest període de grans lluites de masses i de les grans batalles polítiques electorals en què els comunistes estem immergits, i també que, per a participar-hi com a partit orientador i organitzador del poble, necessitem una organització més gran i més forta.

IMPORTANTS AVENÇOS EN EL RECLUTAMENT

No dubtem gens ni mica de qualificar aquesta conferència com de molt positiva, tant per la riquesa d'experiències que aportaren les diferents intervencions com pels avenços numèrics i qualitatius que han experimentat la majoria d'organitzacions en els darrers quatre mesos. En aquest temps moltes organitzacions han duplicat, i bastants triplicat, els seus efectius. Hom constatà la importància de la celebració del 40 aniversari i del lliurament de carnets pel que fa a la sortida a la claror, del Partit.

Malgrat el nombre d'ingressos, estem encara lluny de la fita dels 50 mil militants proposada pel Comitè Central, però no hi ha dubte que existeix l'entusiasme i la comprensió suficient per

(Passa a la pàg. següent)

LA SINDICACIÓ DELS ENSENYANTS

(Ve de la pàg. anterior)

ball, sempre amb l'objectiu d'anar cap a una organització de masses sentida com a pròpia per la majoria i no pas cap a una organització minoritària d'avantguarda.

Hi ha, certament, el perill que aquesta orientació afavoreixi el sorgiment de tendències corporativistes i "gremialistes". I que aquestes tendències frenin o obstaculitzin després la necessària confluència amb el moviment obrer i l'aliança entre les forces del treball i de la cultura. Contra aquest perill caldrà lluitar amb una pràctica democràtica de masses, tot fomentant la participació dels ensenyants en accions sindicals de tipus general -i, en aquest sentit, insistim en valorar la seva presència en la jornada del passat dia 12 de novembre-; fent assumir tota la problemàtica de l'educació pels sindicats obrers i establint relacions orgàniques amb totes les instàncies unitàries que creí el mateix moviment obrer.

També hem d'impulsar, en l'organització sindical unitària dels ensenyants, la tendència a avançar cap a una gran central unitària dels treballadors, on siguin acollides totes les tendències i es retrobin tots els treballadors, manuals i intel.lectuals.

Però res d'això no serà factible si no aconseguim mobilitzar i organitzar la gran majoria dels ensenyants en un sindicat sentit i assumit com a propi. Per això no creiem que, en les actuals condicions, la millor via sigui, per exemple, impulsar l'organització de Comissions Obreres de l'Ensenyament. Aquesta via ens duria a enquadrar una avantguarda, és a dir, una minoria dels ensenyants. I significaria deixar el terreny lliure perquè les forces més conservadores -sectors de l'Església, les restes de la CNS, etc.- poguessin imposar les seves pròpies opcions organitzatives. De fet, seria deixar el terreny lliure per a una divisió sindical que, després, faria infinitament més difícil la confluència real del moviment dels ensenyants amb el conjunt dels treballadors.

Al contrari, cal anar cap a una organització sindical majoritària que assumeixi com a pròpies les formes d'actuació que avui configuren el projecte sindical de Comissions Obreres: formes assembleàries, negociació directa (no per centrals d'afiliats), etc.

Això no vol dir que l'avanç cap a un sindicat unitari de masses s'hagi de fer de manera uniforme a tots els sectors. Cal partir, com hem dit abans, de la situació existent.

Així, per exemple, en el sector dels mestres estatals cal partir de les formes d'organització, de participació i de representació aconseguides en les actuals lluites. En tot cas, cal donar a aquestes formes un contingut i un programa que permeti superar el caràcter immediatista de les lluites actuals i obrir perspectives més generals.

En el sector de l'ensenyament privat la situació és més complexa. No hi ha un esquelet organitzatiu que englobi la gran majoria dels ensenyants i pugui servir com a instrument de negociació. La CNS, que va ser utilitzada, amb grans limitacions, com a mitjà de negociació, s'està desmantellant. L'organització ha de partir, doncs, dels centres. I per això és necessari imposar el dret de claustre en els centres i, a partir d'aquí, anar cap a l'elecció de representants i la coordinació de centres. Ja sabem que imposar el dret de claustre no serà fàcil, perquè els empresaris i el ministeri s'hi oposaran tant com podran. Per això, aconseguir aquest dret vol dir emprendre una gran batalla. Es l'única forma de poder avançar cap a una organització des de la base i de poder crear instruments vàlids de negociació col.lectiva.

Als instituts, el procés també té formes diferents. Cal establir inicialment uns punts d'acord entre tots els nivells o "estaments" i avançar, a partir d'aquí, cap a un programa conjunt en el qual siguin respectades i assumides les característiques de cadascun d'ells. Alhòra, cal trobar formes de coordinació que evitin l'"estamentalisme", tant dels numeraris com dels no numeraris.

La unificació de tots els sectors de l'ensenyament serà, doncs, una confluència en dues direccions: en primer lloc, la relació entre les diferents organitzacions sectorials; en segon lloc, el plantejament, des de cada sector, de lluites i objectius generals, que englobin el conjunt de l'ensenyament, a nivell de localitat, de comarca i de tot Catalunya. La culminació d'aquest procés ha de ser la constitució d'una Federació Unitària de Sindicats d'Ensenyants.

Aquests són, al nostre parer, els elements més importants per impulsar i aprofundir la nostra discussió i per plantejar la creació d'un sindicat unitari dels ensenyants com a objectiu de masses immediat.

L.T.

RAFAEL VIDIELLA

presentació del llibre

La presentació d'un llibre de Montserrat Roig, Rafael Vidiella, l'aventura de la revolució, al teatre de l'Orfeó de Sants, va convertir-se en un acte polític singular, al voltant de l'aventura revolucionària del nostre company Vidiella.

Josep Verdura, Josep M. Benet, Montserrat Roig i Pere Ardiaca glossaren la figura del vell lluitador, obrer, català, socialista, unitari, fundador del nostre partit..., que retorna a Barcelona disposat a seguir lluitant.

Després, el mateix Vidiella, i com si volgués demostrar fins a quin punt és encara un excel.lent lluitador, va parlar, a partir de la història obrera i revolucionària de Catalunya, dels perills que comportava el terrorisme de grup, de quins eren els camins veritablement revolucionaris a casa nostra.

★vida del partit★

REUNIO DE QUADRES

UN PARTIT DE NOU TIPUS

(Ve de la pàg. anterior)

aconseguir-la en un termini breu. Així, vàrem comprovar que s'havien fet esforços seriosos de cara al reclutament de treballadors de grans empreses. També entre les dones els avenços han estat importants, sense poder dir el mateix respecte als pagesos, on els progressos han estat, en general, molt minsos.

LES AGRUPACIONS COMUNISTES

Tema que va merèixer atenció especial fou el de les noves formes d'organització. Les agrupacions àmplies,en base generalment territorial, són una realitat que s'està obrint forat, moltes vegades sense necessitat de trencar res,sinó a partir de l'ampliació de les cèl.lules existents. El caràcter d'aquestes agrupacions ve determinat per la seva amplitud -hom parlava d'agrupacions de més de cent comunistes-, pel seu caire obert -invitació a la reunió d'amics,simpatitzants, veïns...- per unes discussions centrades fonamentalment en l'actualitat política i pel funcionament de comissions de treball on s'incorporen els elements actius de l'agrupació.

LOCALS DEL PARTIT

Són un bon nombre les organitzacions que tenen obert local del Partit. D'altres tenen previst fer-ho en un temps breu. A Barcelona ciutat són 22 els locals en funcionament i n'hi ha sis més a punt d'obrir-se. Sens dubte, un pas importanr en el camí d'imposar la legalització del Partit.

LA VENDA PÚBLICA DE "TREBALL" I DE "MUNDO OBRERO"

Hom constatava la bona acollida, entre el poble,de TREBALL i MUNDO OBRERO quan aquests han estat venuts de forma pública i massiva. El cas de Mataró, on es recolliren 22 mil pessetes de la venda del TREBALL especial, dedicat al referèndum, és ben expressiu del que es pot fer en aquest sentit. Es va veure la conveniència d'establir els mecanismes organitzatius que facin possible la venda periòdica al carrer dels materials del Partit. L'acceptació de la propaganda del PSUC és evident, si tenim en compte que TREBALL, malgrat que és un setmanari encara il.legal, té una tirada, en aquests moments, d'uns 17 mil exemplars, una de les més altes pel que fa a revistes en català, mentre que l'edició a Catalunya de MUNDO OBRERO arriba ja prop dels 25 mil exemplars.

Gregori López Raimundo, al Ple comarcal del Baix Llobregat, celebrat recentment

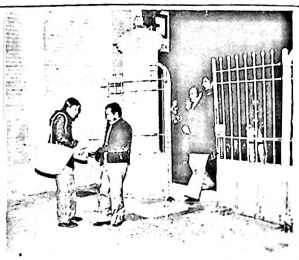

VENDA PÚBLICA DE TREBALL A CORNELLÀ

LES FINANCES DEL PARTIT

La necessitat d'una política de finances es va fer evident. La campanya abstencionista ha estat només una mostra del que seran les properes eleccions, i per a això calen molts diners, però encara hi ha moltes altres despeses. Els companys de Mataró · n exposar amb molta claredat com . . . de plantejar una polít: . finances agressiva i com cal establir mecanismes d'acció i de control. Algunes organitzacions han fet ja una realitat el cobrament al cent per cent de la propaganda, així com les cotitzacions sobre la base de l'u per cent del salari. Rifes, festes, venda d'objectes es converteixen en formes de participació de les masses en el finançament del Partit.

Evidentment, tot aquest procés cap al partit de masses, es va veure íntimament lligat a la lluita per les reivindicacions de la classe obrera i de les masses populars, a la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals, però també a una voluntat ferma i decidida de reclutar i organitzar.

JOAN SANJUAN

II CONFERÈNCIA DEL PSUC A TARRAGONA

S'ha celebrat la II Conferència de l'organització de Tarragona del PSUC. Hi van assistir cinquanta-set delegats i els companys Josep Pardell i Antoni Gutiérrez Díaz, del Comitè Executiu, i Màxim Antequera, del Comitè Central.

Després del debat consecutiu a la lectura de l'informe polític, es va arribar a les següents conclusions: Rebuig de la política reformista i preconitzar l'abstenció al referèndum.Impulsar les mobilitzacions obreres, el sindicat de CCOO i el moviment popular. Saludar el congrés de la Unió de Pagesos. Exigir la legalitat del PSUC; propòsit de doblar aviat el nombre de militants. Continuar i acréixer la campanya de divulgació de la premsa del Partit. Reformar la necessitat de l'aliança de les forces del treball i de la cultura. Impulsar el moviment de l'alliberament de la dona.Denunciar els repetits atemptats contra el company Rafael Nadal i la responsabilitat que, per la seva impunitat, se'n deriva per a les autoritats locals.

La Conferència va elegir el nou comitè local.

PLE A BLANES

El 7 d'aquest mes tingué lloc una reunió de l'organització del PSUC a Blanes. Hi assistiren cent cinquanta persones. Hi havia els companys Josep Pardell, del CE i Màxim Antequera, del CC. També una representació de les Joventuts Comunistes de la localitat.

Aquesta reunió tenia el caràcter de presentació pública del comitè local de Blanes, el responsable polític del qual és el company Francesc Vargas.

Es va fer un examen polític de la situació actual del nostre país, amb explicació d'allò que significava el referèndum i per què calia abstenir-se.

JOVENTUT COMUNISTA

REUNIÓ DEL COMITÈ NACIONAL

S'ha reunit el Comitè Nacional ampliat de la Joventut Comunista de Catalunya, amb assistència de cent cinquanta militants, presidit pel secretari general, Josep Maria Riera. S'han pres, entre altres, els següents acords:

Fer una crida a totes les organitzacions, institucions, grups i moviments perquè sigui conegut i discutit el manifest "Per conquerir els nostres drets, guanyem la democràcia per a Catalunya".

Denunciar les dificultats que el govern està posant el desenvolupament del Congrés de la Joventut Catalana i expressar la ferma decisió de prestar suport al Congrés, estendre'l i fer-lo avançar entre tota la joventut catalana.

Fer una crida a tota la joventut, i saludar totes les iniciatives que en aquest sentit es facin, per una campanya pel dret de vot i majoria d'edat als divuit anys i per la desaparició de la Delegación Nacional de la Juventud, la municipalització de tot el seu patrimoni i la seva administració pels organismes unitaris de la joventut a cada localitat.

Aprovar el document presentat sobre "la qüestió femenina i la JCC" i que serveixi d'instrument per a l'organització i per al conjunt de la joventut catalana, per a la discussió i lluita de tota la joventut contra la discriminació de la dona jove.

Publicar, a partir del proper mes de gener, una nova revista central de la JCC, amb les característiques d'una revista juvenil de masses.

Exigir el lliurament immediat de passaport a Ramon Morales, exiliat a França per motius polítics des del 1972, i denunciar les detencions de militants de la JCC a Terrassa, Sabadell i Barcelona aquests darrers dies, entre ells Joan Pellicer, membre del Comitè Nacional.